

bilo nobenega voza na cesti videti), bila influenza, to je, kataralična bolezen sopil, ki je prišla od vremenskih nezgod in večidel prešla v enem tednu.

* *Naših papirnatih goldinarjev* ne jemljejo več Pruske državne kase. Oho, Prusi, ki so vendar po Bismarku v pristrčni zvezi z našimi nemško-liberalnimi ustavaki! Škoda, da se srebrni denar kuje na Dunaji že kakih 25 let samo za vnanje države.

Naši dopisi.

Iz Čubra na Hrvaškem. (Karlovaško - Reška železnica in most na Kolpi) bode konec avgusta meseca gotova, na jesen pa tudi most. Vse od Čubra do Karlovca in Reke z veseljem pričakuje dné, ko se bode omenjena železnična pruga odprla; našemu okraju, razen Prezida, bode jako v korist, kajti po njej bomo si lahko za majhen denar dovaževali blago, in tudi naši delalci, ki gredo po zimi v Rusko ali v Slavonijo ali tudi v kupčiji po Hrvaškem itd. zaslužka iskat, bodo si jako polajšali potovanje. Neizrekljivo nas pa tudi veseli že pred 50 leti obljubljeni most na Kolpi, ki se ravno zdaj dela. Podvzetnik mu je, ako se ne motim, g. Lončarić iz Fuzine, ki ga bode, kakor čujemo, čvrsto sezidati dal.

Iz Notranjskega 31. maja. („*Laibacher Schulzeitung*“) naznanja v listu od 25. maja, da je deželni odbor za pokončevanje škodljivih hroščev dovolil 100 gold. iz deželno-kulturnega zaklada, ter je ta znesek izročil kmetijski družbi, ki je sklenila ta denar tako razdeliti kakor lani med šolsko mladino na kmetih, ki marljivo pokončuje škodljivo to žival. Gosp. referent „*Schulzeitung-e*“ pa ni mogel drugač, da je — da z nemškim pisateljem po nemški govorimo — temu dobrohotečemu sklepu en „klampfel“ obesel, s katerim je pa le spet pokazal, da čisto nič ne pozna okoliščin in potreb na deželi. Vedite, ljubljanski učitelji, da učitelji na deželi bivajo med kmetijskim ljudstvom, in da zarad tega je njihovo stališče vse drugačno kakor pa učitelja mestnega. Učitelj na deželi nima samo te naloge, da mladino med šolskimi stenami podučava, temuč skrbeti in delati mora zraven poduka v šoli tudi za napredek v kmetijstvu in ž njim ljudstvu pomagati iz temnote na svetlobo. Učitelj je dostikrat v celi vasi razen duhovnika največi učenjak; to tudi „Novice“ dobro vedó, zato se rade obračajo v eni ali drugi zadevi do učiteljev, ker oni morejo kmetom veliko koristiti in jim pomagati k napredku. Sicer pa učitelji nikakor ne škodujejo šolskemu nauku, ako mladini priporočajo škodljive hrošče, metulje in gosenice pokončevati, vsaj otroci na paši pri živini, med tem časom, ko bi morebiti igrali ali kaj napačnega počenjali, lahko lovijo in pokončujejo škodljive mrčese, s tem pa naklonijo soseski velik dobiček pri sadnem drevju; še več pa je to vredno, da že v mladih letih spoznajo škodljivost hroščev in metuljev in si to zapomnijo za stareji dni, ko bodo sami gospodarji. Tako šola izreja umne kmetovalce, in „Janez bode znal, kar se je Janezek učil“. To je neizmerna korist, in boljše ne bi se moglo obrniti 100 goldinarjev deželne nagrade, kakor na tak način. Vrh tega pa je pokončevanje škodljivih mrčesov tudi dobra gimnastika za mladino, bolja za zdravje, kakor ona, ki se pri mestni telovadbi uči. Se vé, da vsega tega referent „*Schulzeitung-e*“ ne vé; da bi bil molčal, bil bi vsaj filozof ostal!

Iz Notranjskega 1. rožnika. (*Očitna pritožba.*) Pri nas je že taka, da se moramo Slovenci z našimi nasprotniki nemškutarji tudi za najmanjšo pičico boriti. Menili smo, da bode vodstvo vžitnega davka vendar se

spomnilo, da nismo Nemci, zato smo potrpehli, misleči: kedar svoje poprej tiskane nemške pôle porabi, potem bo dalo vendar tudi slovenski tiskati dacarski papir. Al ker se to ne zgodi, zato smo prisiljeni, to javno tirjati. Vsaj si Krški prvak vžitninskih najemnikov, Hočevarjev Matiče, vse sorte muhe izmišljuje, nemškutarjem za romanje v Ljubljansko kazino pot polajšuje, s pojedinami svoje privržence gostuje itd., kako, ker so mu naših slovenskih krčmarjev denarji dobri, ne bi tudi novcev imel, da bi storil, kar oni po pravici zahtevati smejo, da se jim v domačem jeziku dacija opravlja, da razumejo, zakaj denar plačujejo? Čudno se nam zdi, da se še iz Dolenskega noben krčmar ni oglasil za to! Ako bi naše vino prusko vino bilo, no, ne čudili bi se toliko, da g. Hočevar o njem uraduje nemško; al naše vino je pridelek slovanske zemlje, zato tirjamo, da se ž njim v tistem jeziku ravna, v katerem ga nam je Bog dal; če ne, smo prisiljeni, po postavni drugi poti pravice naše iskati.

Več krčmarjev.

Iz Gorenškega 2. junija. („*Slovenskega Naroda*“ *dopisun iz Doba*), kako in kdaj bo dokazal svoje laži, ki jih je navalil v 124. list? Pa kaj mu je zato? Da se le prav dobro okida, zmeraj nekaj ostane! Če se resnica po svetu naznani zastran Antona Petaverja, prav je, da je grdega sleparstva njegovega konec, a tudi lep nauk je našim gosposkam, naj ne pustijo brez dela postopati mladih ljudi. Petaverjevo življenje par let sem se je res kazalo nekako „gaunersko“; prekanjena zmožnost za „fehtanje“ se je videla na Petaverju tako, da je bil res vredna oseba za kakega agenta pri kaki banki; mnogi teh ljudi so ti kakor uš v kožuho; če ti le čez prag v sobo stopi, že si mu kaj dolžan; ne odkrižáš se ga; moraš podpisati, hočeš ali nočeš; dobičke (tudi odpustke) ti obetajo, da je strah! Neki tak potovalec je nam obetal, da bo, kdor plača 60 gold., vlekel obresti od 200 gold.! In več tacega goljufnega. Prav je tedaj, da se stopa na peté vsem in vsake baže gaverjem! Da se pa omenjeni „Narodov“ dopisun drzne grditi poštene cele soseske in posamesne osebe, to je brezvestno in nesramno! In tudi tukaj morajo duhovniki dobiti svoj del, kaj ne! Toda dopisunče, poprašaj po Laščah, po Ribnici in po Sodražici, in zvedel bodeš, pa vsaj že veš, kako krepko in kedaj že so ravno duhovniki svarili one lahkovarne pred tacim sleparstvom. Tode znalo se je prikrivati, in vsaj duhoven nima moči in oblasti. Javalne boš tudi ti, dopisun, mogel opravičiti naznanjene številke! Po Ribniški župniji je Petaver neki res dobro žel, za Sodraško župnijo boš mogel pa, dopisunče, dosti odnehati! Odbij na desni strani pri 4000 gold. 2 ali celó 3 ničle, in še bo preveč! Znano je le od 2 gold.!! Evo, „Slov. Narod!“ take laži plačuješ, da te ž njimi grdijo pred svetom tvoji hinavski prijatelji, češ, kako so neumni ljudje! Hudovoljno in brezvestno je, kar pišeš, dopisunče, zastran Lenčike iz Sodražice. Ali je ona sonambulistična ali kako drugače, to presoditi si ti nezmožen; deželna gosposka ima oblast in menda tudi dolžnost po izvedencih kaj takega preiskovati in prevdariti, kolikor je mogoče po potu poštenosti in humanitete. V tisti njeni tovor za Petaverja si pa nabasal zgolj svoje laži. Od kod nek naj bi imela ona tisti denar, to naj pové, komur so znane okoliščine one osebe! Grda laž je tudi svetovanje, naj pri njej ostane, da bosta skupno delovala. Petaver sam, naj je še tako globoko pogreznjen, tej osebi ne more dati slabega spričevanja. Dokler je on pridno delal in mežnaril, je prišel kterikrat do nje; zoper njegovo lenobno postopanje in romanje pa je bila odločno, in tačas se je on tudi ogibal in jej svoje namere prikrival. Priča temu

je mnogo ljudi, tudi v Dobu. — Od cerkvenih darovanj za Petaverja naj verjame kdo drug! Mogoče, da jih je sam osnoval brez vednosti cerkvenega predstojnika. Previdnost bi toraj zahtevala, da bi „Slov. Narod“ pri taci novicah pristavljaj vsaj: „če je res?“ Ali je mar to ljubezen do naroda? Tebe pa, mili slovenski narod, Bog varuj taci listov, katerim je le škandal vodilo, in ki nimajo toliko vesti, da ne bi s krivičnimi ljudmi črnili tudi poštenih!

Iz Predoselj na Gorenskem. (Požar za požarom!)
4. dne t. m. popoldan imeli smo že zopet na Suhi velik ogenj. Pogorelo je 10 poslopij do tal, veliko orodja, sadnega drevja in veliko panjev čbel. Škoda je tem večja, ker ljudi ni bilo doma, da bi si bili kaj oteli. — Dva dni pozneje zvečer jelo je v Viševku goreti; pogorel je k sreči samo en pod. — Ljube „Novice“ objavite srčno zahvalo vsem, ki so nam une dni v Britofu, zdaj pa na Suhi na pomoč prihiteli v tako veterinem dnevu, še posebna zahvala pa gre onim mladenčem, kateri zelo opečeni vendar niso pomagati jenjali, dokler niso silovitemu požaru vrat zaprli. — Tako imamo zdaj 13 nesrečnejev v Britofu, kjer so otroci z žveplenkami zažgali, na Suhi pa 10; kako se je tukaj vžgalo, ni še znano, brž ko ne je po kakem klatežu, ker je jelo na podu goreti. Zavarovana bila sta samo dva; kaj bodo reveži počeli? — Kdaj pa tudi bodo naši kmetje se spametovali in svoja poslopja zavarovali?! Kdor ne uboga, tepe ga — nadloga! — Naj dodam še to, da kakor prejšnja brošče (kebrova) leta, tako je tudi letos naša šolska mladina nabrala 10 mernikov broščev. Nadjamo se, da tudi naši šolski mladini doide nekoliko od sl. deželnega odbora dane nagrade.

Iz Toplice na Dolenskem 4. junija. (Gospod Godec), ki je 25 let v bolnišnici Tržaški za zdravnika bil, se je zdaj, ondi častno doslužen, vrnil v svojo domovino in pri nas se naselil na svojem posestvu, kjer bolniki z velikim zaupanjem do njega dohajajo. V toplice naše došlim gostom bode tedaj tudi on dobro na pomoč. Al tudi na korist sadjereji je k nam prišel, kajti on je izveden v sadjereji in neutrudljiv; na stotine vsakovrstnih dreves in žlahnih trt je iz ptujih dežel, pa tudi veliko žlahnih drevesec v svoj vrt zasadil. Tako nas k sadjereji spodbuja, da se je še bolj pridno poprimemo kakor dozdej. Hvala mu zato!

Iz Št. Ruperta na Dolenskem 5. rožnika. N. O. — Naš kraj je res lep kraj, prijetna dolina, obdana z vinskim goricami, v katerih raste zdravo in okusno vino. Človeku dobro dé, ako se okoli sebe ozre in posebno zdaj v pomladanskem času, in pregleduje krasna dela mogočnega stvarnika. Žalibog, da mnogo ljudi tukajšnjih kazí dela njegova. Vinske gorice, vasi, logi in sploh vsi kraji imajo lepa slovenska imena, to pa pričuje, da je zemlja slovenska in mi nasledniki velicega naroda slovenskega, kateremu tudi stoletna tuja sila ni mogla vzeti, kar mu je stvarnik dal. Če se je toliko let lepemu našemu jeziku, katerega največ ljudi na svetu govori, krivica godila v šolah in kancelijah, zato vendar noben pošten človek ne more trditi, da je krivica postala pravica. Al vendar je pri nas dokaj taci slepih ljudi, ki se še dandanes poganjajo za krivico in črtijo svoje sosede, ki se potezajo za pravico. Od tod pa izvira prepir, nemir, sovraštvo. Al ni to žalostno? Lah se drži svojega maternega jezika, Francoz svojega, Nemec svojega, in le Slovenec moral bi zatajiti sebe, svojo mater, svojega očeta, svojo domovino! Kedaj že bi bil zadobil naš jezik popolnoma svoje pravice, ki jih ima pred Bogom in svetom, ako ne bi bilo na slovenski zemlji taci grdih ljudi, ki se sramujejo maternega jezika, po očetu slovenskem pa vendar pograbi

polje in senožeti, in če so obrtniki, vendar le živijo od slovenskega ljudstva. S tem ne rečemo, da ne trpimo nemškega jezika med nami; al to zahtevamo, da nas nemčurji ne tlačijo pod svoje peté. Dokler bode pa nemščina zatirala slovenščino, domačo mater, ne bode zastopnosti, miru in sreče; to bi moral priznati vsak, komur je blagor domovine naše pri srcu. Zadnji čas je, da bi to vsak spoznal!

Novomesto 9. junija. (Temeljni kamen narodnemu domu) smo včeraj slovesno postavili. Zjutraj ob 7. uri so začeli možnarji pokati. Kaj neki to pomeni? In bliža se po ljubljanski cesti mestu z glasno godbo spremljani, krasno z zelenimi vejicami in cveticami in rdečo robo mnogobrojno okrašeni voz, na katerem je ležal temeljni kamen, iz katerega je kvišku stala mlada lipica. Spremljan od množine ljudstva se je odložil kamen na kraj, kjer se bode vzdignil narodni dom. — Ob 8½ uri se je društvo čitalnice, mnogo lepih narodnjakinj naših in družega občinstva zbralo v kapiteljski cerkvi pri sveti maši, in potem se je slovesno položil temeljni kamen. Došli skupni odbor narodnega društva, njemu na čelu 8 belo opravljenih, z narodnimi trakovi okinčanih, iz bršlina in modro-belo-rdečih cvetic spletene vence nosečih deklic, bil je sprejet z narodno pesmijo „Naprej“, ki jo je svirala godba mestjanska. Potem je izvrstni pevski zbor dijakov tukajšnje gimnazije zapel koralno sestavljeni „Oče naš“, kar je vsa srca živo ganilo. Po odpeti molitvi je stopil na oder gosp. Navratil iz Metlike ter s svojim krepko donečim glasom navdušeno pozdravljal v imenu Metliške čitalnice novo podvzetje, kateremu prerokuje lepo bodočnost; kazaje na bližnje Gorjance pa sklepa govor svoj z nado, da nikdar nečjo biti ločilna meja bratinstva med slovenskim in hrvaškim narodom. — Za njim govori mestni župan g. Rizzoli ter pozdravlja novo zidanje, katero, po 20letni dobi prvo tukajšnje večje zidarsko delo, bode kinčalo mesto. Z živio-klicem domoljubnemu podvzetju je sklenil svoj govor. — Po tem stopi na oder predsednik tukajšnje čitalnice g. dr. Bučar in razloživši navado, da v temeljni kamen se z drugimi rečmi deva tudi zgodovinsk spis na spomin potomcem, bere na pergamentu spisani, po gosp. Ogrincu sestavljeni zgodovinski načrt čitalnice in zidanja narodnega doma, kateri se sklepa z besedami: „kar se godilo za cesarevanja presvitlega cesarja Franca Jožefa I., katerega Bog poživi!“ Na te besede, s povzdignjenim glasom izgovorjene, mestna banda svira cesarsko pesem in zadonijo trikratni živio-klici. — Govoril je potem iz Ljubljane priselji gosp. dr. Zarnik z navadno zgovornostjo. Znamenit je bil citat Stanko Vraza iz njegovih potopisov, v katerih omenja, da potovaje po Dolenskem ni v Novem mestu našel niti duha niti sluha o narodni zavesti, — „mrko, sve mrko!“ A zdaj je vse drugače. Zato hvali Novomeščane zarad marljivega delovanja in jih opominja, držati se ideje slovanstva, izobraženosti in svobode. Še je govoril g. dr. Vošnjak, tudi iz Ljubljane, rekši, da kakor je nekda bil Novomesto trdnjava proti Turkom, tako naj zdaj bode narodni dom trdnjava proti navalom tujinstva. — Po govorih, kateri so bili pogostoma z živahnim živio-klicem spremljevani, se je vzdal temeljni kamen; vložila se je tružica iz kositarja, v kateri so bili zraven gori omenjenega zgodovinskega spisa hranjeni iztiski vseh slovenskih časnikov. Vsi nazoči so potem naredili navadne tri udarce s kladvom na kamen, spremljaje jih z vročimi željami za veselo prihodnost narodnega doma. — S tem je bila slovesnost končana. — O poldan je bil skupni obed, jako živahen po napitnicah in poslavljen po mnozih telegramih. Popoldan pa je bil shod pod prostim nebom zunaj mesta na lepi trati gostilnice, ki stoji na posestvu

dr. Rozine. Prišlo je obilo občinstva, in vse bilo je dobre volje do temne noči. Spremljani z godbo smo šli v dolgi vrsti nazaj v mesto, kjer smo v gostilnici nekega narodnjaka s plesom končali slovesnost, Novemu mestu na veke nepozabljivo.

Iz Kamniške okolice 8. junija. — Radovedni smo vtaknili oči v zadnji list „Novic“, ki nam je naznanil tarife zemljiškega davka. Al kaj vidimo na veliko naše začudenje? Nam je skoro najviša tarifa odločena — enaka Krškemu okraju! Za Boga! kako neki je računila komisija okraja Kamniškega, da je nas tako povzdignila nad Kranjski okraj, s katerim se v Vodicah stikamo, in nad Ljubljanski okraj, s katerim smo pri Trzinu mejaši? Kje, za Božjo voljo, in kako je našla med nami in unimi take razločke? Vsaj že uni gotovo niso prenizko segli s svojimi tarifami, mi pa stojimo še nad obema! Mar so se vračunili nam dohodki od železnice, ki je nimamo? ali zdravi planinski zrak, ki ga zastonj dihamo? ali 8mesečni sneg, ki nas obdaruje tolikrat s slano? Začeli smo tedaj na prste šteti gospode cenilne naše komisije, in našli smo, da zraven c. k. okrajnega glavarja Klančica in dveh c. k. finančnih komisarjev je neki gosp. Sauerschnigg prvi, ki je prišel iz Celovca v naš okraj, kterege popred menda nikoli ni videl; zraven teh je v tej komisiji Kamniški župan Kezel, marquis Gozzani iz Volčjega Potoka, zdravnik Rus iz Brda, učitelj Dollenz iz Mengša in Smolnikar iz Tuhinske doline; baron Apfaltrern je tudi v tej komisiji, pa ne vemo, ali je bil prisejah pričujoč ali ne. Brž ko ne je njim bilo evangelij to, kar je g. Sauerschnigg naredil, drugi so pa prikimali malo znani z doneski naše zemlje. In kako tudi? Kezel je kupec, Rus zdravnik, Dollenz učitelj, Smolnikar pa trgovec z lesom in usnjem. Iz srca hvaležni smo tedaj sl. deželni komisiji, da je tarife okrajnim komisijam nazaj dala v še enkratno presojo; al bojimo se, da nam ne bode samo s tem kaj pomagano, ako se ne volijo novi možje v to komisijo, ki so skušeni kmetovalci, poznajo naš okraj popolnoma, pa tudi srce imajo za to, da se cesarju dá, kar cesarju gré, pa tudi nam, ki s žulji obdelujemo zemljo, skaže pravica. Ker svet na prošnjah stoji, zato prosimo sl. deželno komisijo, naj blagovoli do jedra pretresti naše tarife, ki so tako navskriž z družimi ter jih dá osnovati po družih možéh. Morebiti nam sl. deželna komisija reče: „vsaj ste domače možé sami volili“. Res je to; al volitev je žalibog večkrat loterija; stavec misli, da je terno zadel, pa se hudo — zmoti.

Iz Podpeči na mahu 2. junija. — Danes smo imeli tukaj, sicer majhno, a vendar lepo slovesnost. Blagoslovljena je bila namreč občini Podpeč po zavarovalni banki „Slaviji“ darovana gasilnica z visokim in debelim curkom. Blagoslovil jo je gospod župnik iz Preserja in naši fantje, jako veseli tako lepega in zares potrebnega in koristnega darila, so pokali, da se je po vsem mahu razlegalo. Tudi iz Ljubljane nas je počastilo nekaj gospodov. Prav veseli smo vsi tega darila, ker v vsi tej okolici doslej ni bilo nikjer nobene gasilnice in tako smo bili požarom nasproti popolnoma brez orožja. Zdaj ne bo več tako, naši fantje so se že navadili sukati in voditi jo, vendar prosimo Boga, da bi jim ne bilo treba nikdar pokazati svoje urnosti. Hvala banki „Slaviji“ za dragoceno darilo, kajti občina bi si ne bila mogla iz lastne blagajnice nikdar tako lepe, okoli 800 gold. cenjene mašine napraviti.

Iz Ljubljane. — Priprave za volilni boj se delajo na obeh stranéh: na slovenski in nemški; une, kakor zmirom dozda, mirno in v zavesti zmage, te z velicim ropotom a polnim obupom. Podali so se kolovodji

nemški unidan celó na kmete; izbrali so si Krško, češ, odtod bomo bombardirali na mesta dolenska; in bombardirali so s flaškami in napivali si res tako, da so celó „Krške rake“ izbudili, ki so jim „hoch“ žvižgati začeli. In najeli so si celó gospodarja Jožefa Zagorca, deželnega poslanca iz Št. Jerneja, da jim je, v tretja nebesa po dolencu navdušen, v dolgem govoru razkladati začel, kako neumen je bil 10 let, da se je dal za nos voditi od domačih ljudi, to je, od narodne stranke, ter da se loči zdaj od nje, in iz Savla postane Pavel. Ker se nam je posrečilo celi govor Zagorčev dobiti, prinesejo ga „Novice“ prihodnjič. Sicer je Zagorec le vsake 3 leta se za 5 minut oglasil v deželnem zboru, a v Krškem je po „Triesterici“ govoril kakor grški Demostenes.

— (Iz seje deželnega odbora 7. in 9. junija.) Na dopis deželne vlade, da je ministerstvo kmetijstva inženirju dr. Raf. Vicentini-u iz Trsta izročilo preiskave zaradi povodinj v Loški dolini, zaradi osušenja Cirkniškega jezera in zaradi vredbe Unca, se je sklenilo naročiti ondodnim županstvom, naj kolikor mogoče, inženirja pri omenjenih preiskavah podpirajo. — Na došlo privoljenje ministerstva, da se napravi v praznih prostorih deželne posilne delalnice podružnica za mirne blazne na 5letno dobo, je dež. odbor sklenil, da se nemudoma storé vse priprave za norišnično podružnico v posilni delalnici ter da se pripravi poročilo na prihodnji deželni zbor zaradi zidanja nove norišnice. — Vsled potekle službene dôbe sedanjega sekundarija na tukajšnji porodnišnici se je razpisala sekundarska služba za omenjeni oddelek deželne bolnišnice. — Cestnemu odboru v Ratečah se je naročilo, da po deželnem inženirju ogledano Št. Jursko cesto dá popraviti in kako naj pri tem postopa. — Lansko jesen po povodnji poškodovanim v Loški dolini je deželni odbor sklenil podeliti 1000 gold. podpore. — Na dopis deželne vlade za podporo iz deželnega zaklada za novo Idrijsko šolo za izdelovanje čipk (špic) je dež. odbor sklenil odgovoriti, da bode prihodnjemu deželnemu zboru poročal, dovoliti 200 gold. subvencije k plači dotičnega učitelja, Idrijskemu mestu pa donesek s 50 gold. za učiteljevo stanovanjšče. — Vladni dopis, da v zadnjem deželnem zboru sklenjena deželna postava o posredovanji županij, da skusijo prepirne zadeve med sosesčani na kratki poti poravnati, je dobila cesarjevo potrjenje, se je vzel na znanje. — V komisijo za posvetovanje nove deželne postave za stavbe (zidanje) je bil kot strokovnjak določen deželni inženir Vičl, deželni odbor pa bode zastopal referent Murnik, in ko bi ta ne mogel, dr. Costa. — Na dopis telegrafnega vodstva v Trstu, da se bode napravil telegraf iz Bleda v Bohinjsko Bistrico, se je sklenilo, županstvom v Bledu, v Bistrici in v Srednji vasi to naznaniti z opombo, naj skrbijo, da se pri napeljevanji njim koristnega telegrafa ne delajo nikake ovére. — Za nadstražnika v posilni delalnici je bil imenovan sedanji stražnik Anton Štrukelj. — Na prošnjo deželnega odbora do mestne gosposke v Peštu, naj naznani one delavce, ki so na poti iz Nagy Banya na Ogerskem, kjer so les sekali v gozdih Reškega barona Pavla Skarpa, in 6. maja na železnici poleg Pešta smrt storili ali ranjeni bili, je omenjena gosposka naznanila vse nezrečeneže iz Primorskega in Kranjskega. Ranjenih je bilo 25, — mrtvih pa 24 in sicer iz Velikih Mun na Primorskem: Martin, Matija in Andrej Buskovič, Anton in Matija Petoca, Jurij Malovec iz Nove Gradiške, Matija in Jožef Brusina iz Jelšan, Jakob Zorc iz Ljubljane, Janez in Andrej Tomšič iz Bača poleg notrajske Bistrice, Tomaž Gabrušek, Jakob Seljak, Grega Tušar, Janez Gregorač, Andrej in

Anton Špeh, Janez Gantar, Jože Kavčič, Matija Oblár — vsi v Žiréh doma, Miha Benko iz Palčja, Martin Hautur iz Orehka, Anton Šajn iz Jurešič in Miha Kontet (od kodi, ni povedano). — Po „Laib. Ztg.“ je vodstvo dotične železnice 12.000 gold. razdelilo med rodovine umrlih, ki so bili večidel očetje mnogih otrok.

— (Iz seje kupčijske in obrtniške zbornice 6. t. m.). Predno se je obravnavala v dnevnem redu razpisanih zadev začela, je poročal predsednik V. C. Zupan o železničnih zadevah in dveh družih overah Avstrijskega trgovstva, zaradi katerih je obveljal sklep, da se zbornica obrne do ministerstva. Sprejet je bil tudi na predlog predsednika J. N. Horaka protest zoper ono točko volilne reforme, ki je Ljubljanski kupčijski zbornici vzela pravico voliti svojega zastopnika v državni zbor, pa jo dala Celovski in drugim. Voljena sta bila dva odseka: eden za pretres prošnikov podpore za pot v Dunajsko razstavo, drugi za prošnje novih sejmov. Naposled je vsled vladnega ukaza za ta čas, dokler se ne dovršijo nove že davno nameravane, pa zavoljo pomanjkljivih davkarskih izkazov zavlečene volitve novih odbornikov, bila volitev predsednika in podpredsednika, pri kateri sta enoglasno bila dosedanja predsednika V. C. Zupan in J. N. Horak zopet izvoljena. Zbornica sedanja je novo volitev prepustila novi zbornici, ki se ima kmalu ustanoviti. Vsaka reč je prava ob pravem času; teh misli so bili vsi odborniki in so pravo zadeli.

— (Glas za odvrnitev poljske tatvine.) Ljubljanci imamo polja v okolici, ktero sega blizo do smodniške fabrike, potem do Šiške in unstran do Udmata in deloma do Most; njegovo obdelovanje po najetih delalcih prizadeva nam velike stroške. Vrh tega smo obloženi z velikimi davki, tako, da nas pridelki že o dobri letini drago stanejo, koliko več pa še o slabi, vzlasti če si moramo še ves gnoj kupavati.

Al še tega malega dobička nam oropajo tatovi iz Ljubljanske okolice vsako leto več in mnogokrat, ko je komaj še na pol zrelo! Celó s kozolcev se večkrat našega blaga pokrade ter na vozove naloži in čez obdelane njive preko Savi odpelje. Tudi babure z izgovorom, da so plevice, hodijo na pol zrelo žito ruvat, ki ga nalagajo na kupe, ponoči pa odpeljejo na svoj dom; če jih pa zasačiš in grajaš, rekó, da so jih njihovi gospodarji poslali krast. Krompirja se pokrade dober kos njive, še predno je zrel, lastniku pa komaj pusté perje.

Naj nam tedaj drage „Novice“ s svojim vplivom pridejo na pomoč, da blagovolijo te naše nadloge očitno naznaniti in prečastite duhovne gospode naprositi, naj bi ljudstvo na leci s krepko svojo besedo posvarili, in naj bi posebno take kmete Ljubljanske okolice, kateri tako malo spoštujejo tuje blago, v cerkvah na Ježici, pri Frančiškanih in pri sv. Petru grajali zaradi take zlobne razvade. Se posebno pa je vrh tega želeti, da bi se ob pravem času poljski čuvaji postavili, kakor smo jih imeli za čase Ambrožovega županovanja. Naj bi tudi sedanji župan gosp. Dežman to isto storil, da se čuje nad našim, tatvinstvu bolj kakor drugod izpostavljenim blagom. Hvaležni mu bomo, ako nam odvrne škodo, da vsaj vemo, za kaj plačujemo velike zemljiške davke, drugi pa uživajo mesto nas pridelke našega polja!

Več Ljubljanskih gospodarjev.

— (Vsem tistim, ki so družbi kmetijski kaj poslali za razstavo Dunajsko) in gredó na Dunaj razstavo ogle-dat, se daje na znanje, naj se s certifikatom, da so razstavniki, ki ga dobijo od družbe kmetijske,

obrnejo na Dunaj prišedši do general-direkcije (Praterstrasse Nr. 42 v drugem nadstropji); ondi dobijo brezplačno vstopnico razstavnikov za celi čas razstave.

— (Gosp. vitez Gutmansthal), odbornik naše kmetijske družbe, je od cesarja imenovan za predsednika one komisije, ktera bo razsojevala v Dunajsko razstavo poslane kmetijske pridelke. Gosp. Gutmansthalu čestitamo k tej poslavitvi, s katero je častena tudi naša družba.

— (Gosp. Murnika) je deželna razstavna komisija za več časa poslala na Dunaj v opravilih za razstavo. — Danes se več Ljubljancev pelje po železnici na Dunaj po znižani ceni; tje in sèm se plača le 12 gld.

— (Turška goveja kuga) je na Kranjskem zopet potihnila; al nevarnost je še zmirom velika, dokler se Hrvatje popolnoma ne zapró pred Bosno, kjer kmetje cerknjeni živini kožo odirajo za na prodaj, drob pa v Savo mečejo!

— (Konfiskacije.) Zadnji „Brencelj“ je bil konfisciran, pa ne po državni policiji, ampak, kakor se govori — po policiji dr. Zarnikovi — zaradi ilustracije na zadnji strani. Po vseh kavarnah in gostilnicah, kjer sta se pokazala znani Zarnikov „leibhusar“ in „pandur“, je „Brencelj“ zginil; v čitalnici so nevidno odleteli celó trije listi. Živeló svobodoljubje Zarnikovcev!

— (Za „narodni dom“ novomeški) predstavlja dramatično društvo v deželnem gledališču danes novo igro s petjem v 3 dejanjih „Na kmetih“, poslovenil J. Ogrinec. Nadejati se je zato prepolnega gledališča.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. — Sedanji državni zbor se razpusti in nove volitve razpišejo avgusta meseca, volitve pa bodo še le oktobra meseca. Mlado- in staronemci se na Dunaji zaradi volitev psujejo na vse kriplje; drug drugemu jamo koplje. — Car ruski je zapustil v soboto Dunaj; bil je ves čas tako častén, da, če bi mir sveta samo od vladarjev odvisen bil, nikakor ni misliti, da le pičica resnice bila bi v tem, kar so unidan nekteri časniki kremljali, namreč da sta Bismark in Gorčakov v Berlinu meseca maja obravnavala že delitev Avstrije!! — Na Českem so poleg toče zopet hude povodnje veliko škodo naredile. — Sliši se, da deželni zbor v Zagrebu se prične 15. dne t. m. — Predsednik Francoske republike Mac-Mahon krepko postopa, in ker se „stražnik reda in miru“ imenuje, je brezverskim liberalcem po vsem svetu hud trn v peti.

Listnica vredništva. Mnogim gosp. dopisnikom: Danes nikakor ni bilo mogoče.

Žitna cena

v Ljubljani 7. junija 1873.

Vagán v novem denarji: pšenice domače 7 fl. —. — banaške 7 fl. 45. — turšice 3 fl. 30. — soršice 4 fl. 20. — rži 4 fl. 15. — ječmena 2 fl. 90. — prosa 3 fl. —. — ajde 3 fl. 40. — ovsa 2 fl. —. — Krompir 1 fl. 8.

Kursi na Dunaji 10. junija.

5% metaliki 67 fl. 40 kr. Ažijo srebra 111 fl. 50 kr.
Narodno posojilo 72 fl. 40 kr. Napoleondori 8 fl. 85 2kr.

Loterijske srečke:

V Trstu 7. junija 1873: 62. 40. 65. 32. 51.

Prihodnje srečkanje v Trstu 21. junija.